

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΠΟΛΥ

Η ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ ΜΑΡΙΑ ΔΟΝΙΛΟΒΝΑ, ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ

Ε'. ΠΩΣ είδαμε στο προηγούμενο φύλλο, ὁ Ἰβάν Φεντέρουθις καὶ ἡ ἀγαπημένη του Μαρία Δονιλόβνα ἐγκαταστάθηκαν στὸ Παύλοβο, στὴν ἐξοχικὴ Ἑσπαιλὶ τοῦ πρίγκηπος, ὅπου περνοῦσαν μὰ πολὺ εὐχάριστη ζωὴ, ἰδίως μετὰ τὴ γέννησι τοῦ παιδιοῦ τους, τοῦ Μιχαήλ.

Ὡστόσο τελίαινε ὁ Αὐγουστος καὶ ζύγωνε τὸ φθινόπωρο. Ἐνα γλυκὸ καὶ ἡμερο ἀπόδοδο, τὸ ἐρωτημένο ζευγάρι καθόταν σ' ἕνα πέτρινο κάθισμα ἀπέναντι στὸν πύργο. Κοιτᾶ τὸν βρισκόταν ἡ παρμάνια πὺλ νανουρίου τὸ μικρὸ τους.

Ἡ συνουμία τῆς Μαρίας καὶ τοῦ Ἰβάν περιτρεφάταν ὅπως πάντα γύρω ἀπὸ τὸν Μιχαήλ.

—Τί λές, νὰ τὸν κάνουμε δταν μεγαλώσει; ῥώτησε σὲ μὰ στιγμὴ ὁ πρίγκηπ.

—Ὁ, ἔχουμε καιρὸ, ἀποκρίθηκε χαμογελώντας ἡ Μαρία. Εἶνε τόσο μικρὸς ἀκόμα... Δὲν ἔχει παρὰ λίγων ἐβδομάδων ἡλικία...

—Μὴν ξεχνᾶς ὅμως πὼς ἡ θύραδες κἀνοιον τοὺς μῆνες κ' οἱ κίβρες τὰ χρόνια. Θέλεις νὰ τὸν κάνουμε στρατιωτικὸ;

—Στρατιωτικὸ; Ἄ, ὄχι!...

—Εἶνε ἕνα λαμπρὸ ἐπάγγελμα! ἐπέμεινε ὁ πρίγκηπ. Ἐνα ἐπάγγελμα, μὲ τὸ ὅποιο μπορεῖ κανεὶς νὰ κἀμῃ ὅ,τι θέλει, ν' ἀποκτήσῃ πλοῦτη καὶ τιμῆς. Πάρῃ γιὰ παράδειγμα ἐμένα πὺλ διετελέσα στὴν ὑπηρεσία τοῦ ἀυτοκράτορος δέκα χρόνια, κἀφίνα τόσες χώρες κ' ἀπόκτησα μεγάλη περιουσία.

—Ὁχι, ὄχι, δὲν μὸς ἀρέσει ὁ στρατός. Δὲν θέλω τὸν Μιχαήλ στρατιωτικὸ. Ἐπ' τέλος εἶνε γυῖός μου, ἀνίκη σὲ μένα, ἀντέτεινε ἡ Δονιλόβνα.

—Καὶ σὲ μένα, φίλτατη μου. Πὼς τὸ λημονεῖς αὐτὸ;

Ἀντὶ ἀπαντήσεως ἡ Μαρία συγκώθηκε, ἄρπαξε τὸ παιδὶ ἀπὸ τὰ χέρια τῆς τροφῆ καὶ τὸσφιξε στὴν ἀγκυάλια τῆς λέγοντας:

—Θὰ γίνης στρατιωτικὸς, μικρὸ μου; Θὰ πᾶς στὸν πόλεμο καὶ θὰ μ' ἀρήσῃς ἐμένα μοναχὴ μου!... Μὰ ἐκεῖ πέρα πὺλ δὲ βρισκῶμαι δάχνης καὶ κἀμῃς μ' ἐχθροῦς, δάββαρους καὶ σκλῆρους. Θὰ σὲ χτυπήσῃ μετὰ καμμιά σφαιρίκα καὶ θὰ σὲ σκοτώσῃ... Ἄ, ὄχι, ὄχι, δὲν θέλω ἐγὼ νὰ γίνης στρατιωτικὸς...

Ἐλπιτα γύρισε πρὸς τὸν πρίγκηπα πάντα μὲ τὸ πολὺτιμο φοροῖο στὸ χέρι της, καὶ τοῦ εἶπε ἀστεειωμένη:

—Ἄκουσε, Ἰβάν. Δὲν σοῦ ἀξίζει κἀμῃς τέτοιο θησαυρὸ. Τὸν παίρνω λοιπὸν καὶ φεύγω. Ἐγε γειά!

Καὶ ἔφυγε πραγματικὰ τρέχοντας.

Ὁ πρίγκηπ σκώθηκε ἀπ' τὴ θέσι τοῦ γελώντας, ἀλλὰ χωρὶς ν' ἀνησυχῆσῃ καθόλου ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ τῆς πὺλ τρέφου δὲ ἡ Μαρία διευθύνονταν πρὸς τὴ λίμνη, πῆρε κ' αὐτὸς τὸν ἴδιον ὁδὸν σιγά-σιγά.

Ἦταν δέββαος πὼς ἡ Δονιλόβνα, τὸ τρελλοῦτσικο αὐτὸ πλάσμα, θάχε κωφετεῖ πῶς ἀπὸ τίποτε χαμόκλιμα καὶ θὰ τοῦβγαῖνε ἔξωφρα μωροστὸ τοῦ μόλις πλησίαζε. γιὰ νὰ τὸν τρομάξῃ. Ἄλλὰ ὄχι. Ἡ Μαρία δὲν ἦταν κωμῆμένη ποθενά. Εἶχε πλῆθος μέσου στὴν ἰδιόκτητὴ δάρα τῆς λίμνης, καὶ δταν ὁ πρίγκηπ μᾶζὲ μὲ τὴν τροφὴ ἔφτασαν στὴν ὄχθη, αὐτὴ βρισκόταν ξανωμένη μακρὰ.

Ὡστόσο ὁ πρίγκηπ δὲν ἔδειξε κανένα φόβο. Ἡ δάρα ἦταν στερεὰ καὶ μεγάλη κ' ἡ Μαρία ἤξερε γὰν τὴν κινεῖν δαυμάσια. Βλέποντας τὴ γυναῖκα καὶ τὸ γυῖο τοῦ ν' ἀπομακρύνονται πᾶνω στὰ νερά πὺλ ἀχνίαν ἀπ' τὴ ζέστη τῆς ἡμέρας, αἰσθάνθηκε τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ.

—Μαρία, Μαρία! φώναξε μὲ ἀγωνία. Γύρισε πῶς, σὲ παρακαλῶ. Δὲν εἶνε φρόνιμο αὐτὸ πὺλ κάνεις. Ὁ καιρὸς εἶνε ὑγρὸς. Θὰ κρολογησῇ τὸ παιδί...

Ἡ Μαρία ἄρχισε νὰ γελᾷ δυνάτῃ:

—Ὁχι, ὄχι, τοῦ ἀπάντησε. Σοῦ εἶπα πὼς τὸ παίρνω μᾶζὲ μου...

Καὶ ἔξωνοῦσαν ὀλοένα καὶ μακρύτερα χτυπώντας τὰ κοιλιά στὸ νερὸ.

—Ἡ κυρία δὲν κάνει καλά, μονομουῖρις ἡ Τατιανὴ ἡ παραμάνη μῆσ' ἀπ' τὰ δόντια της. Ἡ νεράδης τῆς λίμνης εἶνε κἀμῃς καὶ κλέβουν τὰ μικρὰ παιδιὰ ἄμα θραυνάσει...

—Μαρία, Μαρία! ἔξαφανάφραξε ὁ πρίγκηπ.

Ἄλλὰ ἡ Μαρία δὲν φαινόταν πείδι. Εἶχε ἔξαφανιστεῖ μέσα στὴν ἀμίχλη. Καὶ μόνο τὸ τρελλὸ γέλιο τῆς ἀκούγονταν ἀκόμα.

Ἄξαρνα μὰ διαπεραστικὴ φωνὴ γεμάτῃ τρόμο ἀντήχησε:

—Βοήθεια, βοήθεια! Τὸ παιδί μου, Ἰβάν! Τὸ παιδί μου!...

Ὁ γέρω-πρίγκηπ δὲν ἔχασε οὔτε στιγμὴ. Πέταξε τὸ ροῦχο του καὶ ῥίχτηκε μέσα στὸ νερὸ. Εὐτυχῶς ἦταν ἄριστος κολυμβητῆς καὶ εἶχε τὴ θεαδιότητα πὼς θὰ προλάβαινε τὸ κακὸ.

Σὲ λίγο διέκρινε στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ κάποιον λευκὸ ἀντικείμενο. Ἦταν ἡ Μαρία! Κολυμποῦσε κ' αὐτὴ, ἀλλὰ μὲ τὸ ἕνα χέρι. Στὸ ἄλλο κρατοῦσε τὸ μωρὸ της, τόσο σφιχτὰ ὅμως, ὥστε ἔπληρε κίνδυνος νὰ τὸ πνίξῃ.

Ὁ Ἰβάν ἐπιπλοῖσσε καὶ κατῶφθωσε νὰ τοὺς θγάλλῃ καὶ τοὺς δυὸ στὴν ὄχθη. Ἐνας γιαντὸς ἐκλήθη ἔσπευμένως. Μὰ μόλις ὁ γιαντὸς ἔξετασε τὸ ἀτυχο θρόφως, ἀπεφάνθη δι' ἡ δυστυχισμένη μητέρα, καθὼς τὸ κρατοῦσε στὴν ἀγκυάλια τῆς, τὸσφιξε περισσότερο πᾶνω στὴν ἀγωνία καὶ τὸν τρόμο τῆς καὶ τῶσκασε!...

Ἀκούοντας τὰ λόγια αὐτὰ, ὁ πρίγκηπ λίγο ἔλειψε νὰ σωριαστῇ κάτω λιπόθυμος. Ἡ λύπη του δὲν εἶχε ὄρα. Μὰ ἡ Μαρία κατῶφθωσε νὰ τὸν παρηγορήσῃ μὲ τὰ χῆδια της.

Γύρισαν στὴν Ἑσπαιλὶ κ' ὁ πρίγκηπ ἔξάπλωσε σ' ἕνα ντιβάνι γὰ ν' ἀναπαυθῇ. Εἶχαν γευματίσει μισὴ ὥρα πρὶν συμβεῖ τὸ δυστύχημα καὶ, κατὰ τὴ συνήθειά τους, ὁ Ἰβάν εἶχε παραφάει. Ἀντιθέτως ἡ Μαρία προφασίστηκε τὴν ἀδιάθετη καὶ μόνον λίγες κουταλιές σούπα ἔβαλε στὸ στόμα τῆς.

Ἐτοὶ ἡ θλίψη γιὰ τὸ θάνατο τοῦ γυιοῦ του ἀπ' ἑνὸς καὶ ἡ ἐπενέργεια τοῦ ἀκουσίτου λουτροῦ στὸ φορητὸ μῆνος τοῦ στομαχὶ ἀπ' ἑτέροῦ δὲν ἄρρησαν νὰ φέρουν τὸ ὀλέθριον ἀποτέλεσμα τοῦ στὸν γρηναῖο πρίγκηπα. Πόνου δυνάτοι καὶ ζαλάδες τὸν ἔπασαν, ῥίγη καὶ σκοτοδίνες καὶ κοντὰ τὰ μεσάνυχτα ἔσφρηξοσε...

Ὁ θάνατός του δὲν λύπησε καθόλου τὴ Δονιλόβνα. Μῆπως ἄλλωστε δὲν τὰ εἶχε σηματοθετήσει μόνη τῆς ὄχι αὐτὰ; Μῆπως δὲν ἦταν αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ παιδιοῦ τῆς καὶ τοῦ φίλου τῆς;

Ἄς προχωρήσουμε τώρα μερικὰ χρόνια καὶ ἄς σταθῶμε στὸ 1820.

Ἡ βασιλικὴ αὐλὴ τῆς Ρωσίας εἶχε μεταφερθεῖ ἤδη στὴν Πετρούπολι. Ὁ αὐτοκράτωρ Πέτρος Α' ζοῦσε ἐκεῖ εὐτυχῆ καὶ ἀνεκρίφτως. Μετὰ τὴν ἱστογραφίαν τῆς συνθήκης μὲ τὴ Σουηδία, ἦταν εὐπρόθετος νὰ συνεχίσῃ ἀπεριόριστὰ τὸ ἐκπολιτιστικὸ ἔργο του. Καὶ πραγματικὰ, ἴδωμε διάφορες σχολές τόσο στὴν Πετρούπολι, ὅσο καὶ στὴ Μόσχα, τὸν Κίεβο καὶ σ' ἄλλες πόλεις τῆς Ρωσίας.

Στὴ δόξα του αὐτὸν τὸν ἔδοθησε πῶλ καὶ ἡ Αικατερίνη, ἡ σφύριγος του, ἡ μόνη γυναῖκα πὺλ μποροῦσε νὰ τοῦ ἐπιβλήθῃ καὶ νὰ δαμάσῃ τὸν ἀπότομο καὶ δεσποτικὸ χαρακτῆρα του.

Ὁ αὐτοκράτωρ ὅμως εἶχε κ' ἕνα πάθος πὺλ δὲν μποροῦσε μὲ κανένα τρόπο νὰ τὴ ἀλλάξῃ κἀμῃ τόσο...

Χάρις ἄλλωστε σ' αὐτὴ τὴν ἰδιοτροπία του, εἶχε κατορθώσει κ' ἡ Αικατερίνη νὰ κατακτήσῃ τὴν καρδιά του καὶ ν' ἀνεθῇ στὸ θρόνο τῆς Ρωσίας, ἀπὸ ἐννομιμένη τοῦ στρατηγὸ Μπάουερ καὶ ὑψητέρας τοῦ παντοῦρου Μεντζίκοφ πὺλ ἦταν ὄχι τὸτε.

Στὴ θέσι πὺλ βρισκόταν τώρα, ἡ Αικατερίνη δὲν εἶχε κανένα φόβο μῆπως τῆς ἀμάρθετεῖ τὸ στέμμα, ἀλλὰ φόβταν μῆπως ἀπ' τὴς ἀμετρητῆς φιλίας τοῦ Τσαροῦ βρεθεῖ καμμιά πὺλ ἰκανώτερη ἀπ' τῆς ἄλλες καὶ τὴν ἐκτοπίσει, ἀν ὄχι ἀπὸ τὸ θρόνο, τοῦλάχιστο ἀπ' τὴν καρδιά τοῦ σφύριγος τῆς.

Αὐτὴ ἡ ὑπόψια βασάνει διαρκῶς τὸ νοῦ τῆς παντοδύναμης Αικατερίνης καὶ δὲν εἶχε καθόλου ἄδικο νὰχὲ τὸν φόβος αὐτοῦς, καθὼς θὰ ἰδοῦμε.

Ἀπὸ ἀκριθῶς τὴν ἐποχὴ παρουσιάστηκε στὴν αὐτοκρατορικὴ αὐλὴ τῆς Πετρούπολεως ἕνας Γάλλος εὐγενῆς, ὁ κόμης Χάμιλτον, πρῶν ἀξιοματικὸς τοῦ Καρόλου ΙΒ' καὶ ἤδη ἀξιοματικὸς τοῦ Μ. Πέτρου. Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς συνοδεύταν ἀπὸ μὰ γυναῖκα πὺλ ἔφερε ἂν δνομὰ του καὶ ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν ἦταν ἄλλη ἀπ' τὴ Μαρία Δονιλόβνα.

Ἡ αὐτοκράτειρα Αικατερίνη ἀναγνώρισε, μὲ τὴν πρώτη ματὰ πὺλ τῆς ἔροῦξε, τὴν καλὰ Σουηδὴ φιλενάδα τῆς, τὴ συντροφισσα τὸν ἡμερῶν τῆς δυστυχίας, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀδικοὶ θυμήθηκαν δι' ἡ γυναῖκα αὐτὴ ζοῦσε πρὸ πέντε χρόνων στὴ Μόσχα μὲ τὸν Ἰβάν Φεντέρουθις.

(Ἀκολουθεῖ.)

Πόνου δυνάτοι καὶ ζαλάδες τὸν ἔπασαν.

